

“kom potverdomme nou eindelijk eens deze rotzooi opruimen!” schreeuwde Willem Frederik. Zijn persoonlijke dienstmeid kwam puffend de trap op rennen en begon het eten van de muren te halen “excuses voor mijn vertraging, maar schoonvader vereiste wat privé assistentie in de keuken” Willems gal liep over en spuwde het over de vloer “zie dit maar als aansporing voor volgende malen!”

“Christus wat moest hij toch met deze vrouw”, terwijl ik dit dacht bedacht ik mij dat dit niet eens zijn vrouw was. mijn vrouw was wel de ware verwezenlijking van de antichristus, die heeft de vorige keer toen ik vreemd ging mijn linkeroorlel nog aan mijn hoofd geniet, maar ik heb die avond wel eindelijk goed naar haar geluisterd.

mijn kinderen schijnen ook iets teveel oestrogeen binnen gekregen te hebben en dat gecombineerd met rijkdom vormt geen fijn mens. De ergste van mijn twee kinderen is dan ook zeker mijn zoon. Deze “man” is, wanneer hij niet te druk bezig is met “Vampier agenda’s” kijken of voor de buis zit te huilen over de ondergang van de originaliteit van wie is de mol, alle negen cirkelen van Hel voor mij aan het vormen.

Vandaag zou ik echter trachten wat aan deze zaken te gaan doen. Ondanks dat ik geen van hen het licht in de ogen gunden, wilde ik wel de hemel betreden. Gister heb ik namelijk gehoord van deze zogeheten hemel en het staat me wel aan, maar daarvoor schijn ik een goed en deugdelijk leven te moeten leiden, omdat een of andere vieze negerpriester de aflaten heeft afgeschaft. De priester die hij gister sprak beloofde hem dat als hij zijn naaste zou helpen hij zeker in de hemel zou belanden. Gesproken is overigens een groot wordt. Letterlijk een kerk binnenlopen uit eigen nieuwsgierigheid is niet aan mij besteed, maar de televisie daarentegen wel. Op het beeldscherm was namelijk een priester verschenen die onder andere mededeelde dat als ik hem wekelijks geld in enveloppen naar hem zou sturen ik zaadjes plantte om deze later te kunnen oogsten. Ik heb meteen van deze dienst gebruik gemaakt, maar mijn tienduizend euro heeft volgens mij nog niets opgeleverd.

Ondanks mijn tegenzin nam ik dus maar het heft in eigen handen. Terwijl Consuela het eten van de muren aan het afschrapen was begon ik mij richting haar ‘place de vivre’ te begeven. Ik had het gevoel dat ik in de buurt kwam toen mijn neusgaten zich begonnen te irriteren en ik niet meer mijn handen van mijn sleutels af wilde halen. Aangekomen bij het adres begreep ik ineens waarom zij het nooit nodig achtte om de ramen schoon te maken.

Ik werd na een serie van pogingen eindelijk binnengelaten, omdat zij in de overtuiging bleven dat ik wel van de belastingdienst moest zijn. ik werd pas binnengelaten toen ik al mijn zakken had geleegd en zij geen blauwe enveloppe konden herkennen. De controle werd gedaan door een kleine meisje van acht met een vlindermes die ik meteen wilde adopteren, omdat zij hoogstwaarschijnlijk meer testosteron had dan mijn excuus voor een zoon. Eenmaal binnen kwam er een man naar mijn toe die glimlacht, echter deden de getatoeëerde tranen op zijn wang mij vermoeden dat hij dat niet vaak deed.

De man zei: “Wat moet je?” “Ik moet niks, maar doe dit vrijwillig” “Nee, wat moet je?” “Ik ben hier om een goede daad te verrichten.” “Denk jij dat wij hulp nodig hebben ofzo?” “Nee zeker niet, dat weet ik.” Na een vurig debat waarbij goede argumenten aan beide kanten werden gegeven kwamen wij toch tot de conclusie dat hij geen hulp nodig was en ik een klootzak was, bovendien kan dat meisje heel goed met een vlindermes overweg en stonden ze erop dat ik toch mijn propositie

deed."ik zou u graag de gratie god willen brengen en dus heb ik namens u een investering gedaan in het bouwen van een kerk." Uit de snelheid waarmee deze man opstond nam ik aan dat het gewenst was als ik ter plekke dood zou vallen of in ieder geval een stevige hartinfarct zou krijgen. Ik vertelde hem dat ook nog hele interessante boeken over etiquette subsidiair wilde aanbieden, maar dit scheen hij mij ook niet in dank af te nemen. Nadat het kind mij mijn jas terug bracht, wat nu wel in drie stukken was, vertrok ik snel.

Thuis aangekomen zat ik verwonderd op de bank."Wat een mislukt mens ben je toch!" snauwde ik richting mijn zoon die net de deur verliet, omdat hij weer de avond zou doorbrengen in die mannensauna aan de andere kant van de stad. Later bleek het mijn vrouw te zijn, maar dat veranderde de boodschap ook niet. Ik ging naar boven, dook in bed en pakte mijn smartphone."Like als je een persoon in Afrika wil redden." Ik gaf het een like&share. Tevreden ging ik slapen, want ik had vandaag toch nog iets goeds gedaan.